

TROMMELVLIES 93:

Opa, waarom sta je zo gek te doen?

Het leven is heus mooi. Ik fiets op een vrije zaterdagmiddag naar een muzikaal festivalletje in een park en noem dat dan ‘werken’. De zon schijnt fanatiek en ik ben dat geenszins. Ik nader de muziek. Ik sprokkel en smokkel glimlachend mijn eigen columnonderwerpen bij elkaar.

Het openluchtfestival waar ik deze zaterdag zo zonovergoten van ga genieten, is het gratis toegankelijke Hob Nob in het Schelfhorstpark in Almelo. 5 juli 2008, het is kwart voor drie. Als ik het uitnodigend ruime veld betreed, zie ik mijn jongste zoon al zitten, met een groep vrienden in de schaduw van een boom. Er hangt een (nog) bescheiden wolk boven het groepje. Ik vraag me af hoe lang het nog duurt voordat ook in situaties als deze een rookverbod gaat gelden. Laat ik maar geen slapende overheidshonden wakker maken. Het veld is niet vol. Het is dan ook nog vroeg, het feest is amper tweeënhalve uur aan de gang en zal tot middernacht doorgaan. Een dozijn acts op het grote podium (afsluiter The Bintangs) en parallel op het kleine podium nog elf bands en dj’s.

De presentatie is vandaag in handen van Bert Schmitz, festivalinitiatiefnemer van het eerste uur en al 43 jaar dj in Almelo. ‘Hob Nob was van 1964 tot ’73 een jongerencentrum hier in de stad’ vertelt hij. ‘Ik zat destijds in de werkgroep. Na een reünie in 2000 ontstond het plan voor een festival: dit is inmiddels de derde editie. En we groeien.’ (De dinsdag na het festival belt ie me: ‘Het was weer een enorm succes. We hadden zeker 7.000 bezoekers, maar het kunnen er evengoed ’n paar duizend meer zijn geweest.’)

Mijn dochter en schoonzoon lopen me al tegemoet. ‘Biertje?’ vraagt hij. Kijk, dat is nog ‘ns een welkom. De hutspopponkers van Nogal Wiedus doen net hun laatste nummer. Daarna starten The Tommycats uit Enschede. Wat een lekker gitaarbandje! Ik proef The Kooks en Hot Hot Heat. The Living End. Het slingert nog wel een beetje onwennig tussen heavy bluesgeweld en melodieuze poppy, maar dit jonge trio moeten we echt in de gaten houden. (Gadverdamme, daar staat mijn eerste cliché... Excuses.)

En dan: Chiraw uit Almelo. Vier volbloed ontbladeringsmachines op een podium dat nauwelijks groot genoeg is voor de lawine van hun geluid: het park gaat plat. Wat! Een! Grandioos! Kabaal! En de mannen hebben er zó veel lol in – het oogt eigenlijk niet “des metals”. Brede glimlachen bij snoeihard en agressief over het publiek getorpedeerde muziek. En zo strak. Zanger Robin schakelt zijn stembanden met het grootste gemak van putdiepe grint naar loepzuivere zang. Zonder haperen. Ik leun tegen een muur van metaaltonen.

Als ontspannend warme dampdouche volgt Black Prophet, een Ghanees met een begeleidingsband (Thunder Strike) waarin ik opvallend veel blonde dreadlocks zie. Onvervalste reggae. Ik dans, vooraan bij het podium en word al stoned van de wolken waar ik middenin sta. Ik dans. De zon en de trance dragen mij. Ik dans naast mijn zoon. Werkelijk een festival vol kostelijke contrasten. Het loopt inmiddels tegen zessen. ‘Biertje nog?’

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: oorverdovend *Unleashed* van Chiraw (maar Hendrix’ *Foxy lady* door The Tommycats mag ook).